

ÜMİDİ KORUMANIN MÜKÂFATI MİRÂÇ

Dünya hayatı insanoğlu için bir imtihan edilme alanıdır. Bugün doğanlar yarın genç diğer gün olgunlaşma ve sonuç da ölüm ile yüz yüze gelmektedir. Bazen söz konusu süreçler gerçekleşmeden bireyler hayatın baharında veya küçükken dünyasını değiştirmektedir. Nefeslerimizin sayılı olarak verildiği bu imtihan dünyasında her anı değerlendirmenin fırsatlarını kollamak en doğru yapılması gereken davranıştır.

İmtihan, mutlaka sıkıntıları da beraberinde getiren bir süreçtir. Girdiğimiz sınavların birkaç saatlik zaman diliminde bir an önce en güzel şekilde bize yöneltilen soruların cevaplarını bulmaya çalışmaktayız. Oturup biraz dinleneyim deme gibi bir durum içine girmemekteyiz. Bu, imtihanın gereği olan bir davranıştır.

Kısacık dünya hayatında insanoğlu birçok sıkıntıyla karşılaşmaktadır. Bunlar günlük yaşantımız içinde oluşan problemler olduğu gibi idealler, hedefler ve arzu edilenlere ulaşma adına çekilen çileler de yaşanmaktadır. Hz. Peygamber bunun en ağır mücadelesini vermiş biridir. Onun hayatı baştan sona incelendiğinde meselelerle mücadeleye adanmış bir hayattan başka bir şey değildir. Hz. Peygamberin hayatında bunun en çarpıcı örneklerini Miraç olayına kadar yaşanan Peygamberlik sürecinde görmek mümkündür. Çünkü miraç Allah Rasûlü için hayatının dönüm noktasını, kırılma anını ifade emektedir. Her şeyden önce, çekilen sıkıntılar karşısında elinin boş kalmayacağına bir delilidir. O, miraçla umudu korumanın mükâfatını almıştır.

İslâm'ın ilk yılları Müslümanlar için çok fazla sıkıntılı geçmiştir. Allah Teâlâ, Hz. Peygamberi Peygamberlik ile görevlendirdikten sonra Mekkeli müşrikler inananları inandıklarından vazgeçirme faaliyetlerine girişmişlerdir. Bunun ilk kurbanları Yâsir ve eşi Sümeyye'nin şehit edilmesi olmuştur. Hz. Peygamber'in gelip geçtiği yollara bizzat kendi amcası Ebû Leheb ve eşi tarafından keskin taşlar, pislikler ve dikenler atılarak ona eziyet çektirilmek istenmiştir. Mekke'de hayat hakkı tanınmayan Müslümanlar Habeşistan'a göç etmişlerdir. Müşrikler bununla da yetinmemişler, Hz. Peygamber'in kabilesi olan Hâşimoğullarını bir mahalleye hapsederek boykota başlamışlardır. Müslümanlar, söz konusu boykot yılları olan üç senede yiyecek ve içecek bulamadıkları zamanlarda ağaç yaprağıyla bile olsa açlıklarını gidermeye çalışmışlardır. Boykotu bir anlaşma gibi metne dökerek Kâbe'nin duvarına asmışlardır. Allah'ın takdiri bir ağaç kurdu bu anlaşma metnini yemiş ancak müşrikler bundan bile ibret almadan zulümlerine devam etmişlerdir. Bütün bu olayların üstüne Allah Rasûlü Peygamberliğin 10. yılında kendisine ilk inanan ve hayatını paylaştığı eşi Hz. Hatice annemizi ve ona müşriklerin zulümleri karşısında kol kanat geren amcası Ebû Tâlib'i kaybetmiştir. Bu onun yapayalnız kalması anlamına gelmektedir. Artık onu himaye eden kimse yoktur. Bunun üzerine Tâif'e gitmiş ancak oradakiler de ayakları kanayınca kadar Hz. Peygamberi taşlatmışlardır. İşte böyle bir dönemde Allah Teâlâ Hz. Peygamber'e Miraç'ı nasip etmiştir.

Allah Teâlâ, bütün bunları takdir etmesinin bir sebebi hikmeti bulunmaktadır. Hz. Peygamberin ümmeti olan bizlerin sıkıntılar karşısında nasıl hareket etmesi gerektiği

yönünde bir yol göstermektedir. İnsanların birçok problemle mücadele ettiği günümüzde ümitsizliğe kapılmamak murâd-ı ilahinin isteğidir. Ümitsizlik, insanın bitmişliğinin, tükenmişliğinin geleceğe dair bir beklentisinin olmadığı anları göstermektedir. İnsanoğlu zayıf yaratılmış bir varlıktır. Elinden gelenleri yaptıktan sonra gücünün yetmediği yerde kendisini yaratana münacatta/müracaatta bulunması ve çıkışın ancak ondan olacağını bilmesi en doğru yoldur. Bu bizim aynı zamanda inancımızın gereğidir. Onun için bir Müslümanın hayatında ümitsizlik adına bir hal olmaz/olmamalıdır.

Allah Teâlâ, *“Her zorluk ile beraber bir kolaylık vardır”* (İnşirah, 94/5-6) buyurmaktadır. Hz. Peygamberin hayatı bunun en güzel kanıtıdır. Cehaletin zirvesini yaşayan bir toplum, Allah Rasûlü’nün 23 yıllık zorlu mücadelesiyle ilmin, irfanın, marifetin ve adaletin zirvesine ulaşmıştır.

Allah Rasûlü’nün hadislerinde ümitsizliğe karşı tavsiyelerde bulunmaktadır. Hz. Peygamber (s.a.s.), sıkıntıya düştüğünüzde, ümitsizliğe kapıldığınızda istiğfara (Estağfirullâh el-Azîm ve Etûbu İleyh) sarılmamızı şu şekilde tavsiye etmektedir: *“Kim istiğfara devam ederse Allah onun için her darlıktan bir genişlik, her sıkıntıdan bir çıkış yolu verir ve onu ummadığı yerden rızıklandırır.”* (Ebû Dâvûd, Salât, 26) Bu dünyanın bir imtihan, ahiretin kalıcı olduğuna inanan bireyler ümitsizliğe kapılmamalıdır. İncin olduğu yerde ümitsizliğin yeri yoktur. Hayat mücadeleden ibarettir. Son nefese kadar inandığı idealler uğrunda yaşamaya gayret etmek umudun gereğidir. Karşılaşılan sıkıntılar sadece bizlere bir tecrübe olmalıdır. Bir sonraki adımda aynı durumlarla karşılaşmamak için gayret edilmelidir. Bir tavsiye olarak, Miraç kandilinden bir hediye olarak her gün en az 100 defa istiğfar etmeliyiz. Eğer bunu yaparsak Hadis-i Şerîf’in bir yansıması olarak, Allah Teâlâ bizlere karşılaştığımız sıkıntıların, ümitsizliklerin üstesinden gelme gücü, daraldığımızda bir çıkış yolu ve genişlik verecektir. Yeter ki ona dayanalım, ona güvenelim ve kulluğumuzu her daim canlı tutalım.